

Sveta gora pri Gorici.

Nesrečno zlato!

Povest. — Spisal **Bogdan Vened.**

Trinajsto poglavje.

Na vrhuncu.

Izza nesrečne smrti svojega brata Primoža Oplotarjeva Franca gotovo ni nikoli tako hudo jokala, kakor tisto nedeljo, ko je izvedela, da so orožniki prijeli Tono zaradi tatvine. Kajpada ta njen jok ni bil tolikanj jok žalosti, temuč sramote in srda. Tona je sicer stanovitno tajila tatvino in se rotila, da ni pa da ni kriva. Ali vse ni nič pomagalo, tudi to ne, da je pozvala orožnika, naj vse preiščeta, da se bosta sama prepričala, da ni ona tatica, ker ne bosta ničesar več našla, ko je vendar Srdinu dosti, dosti več ukradenega, kakor kar sta našla pri njej; tisti šop bankovcev da je pravi tat zato položil v njeno skrinjo, da bi od sebe odvalil sum. Orožnika sicer res nista nikakega denarja več našla, ali vkljub temu sta jo odpeljala v zapor, češ, saj je denar lahko kam drugam skrila.

„Uj sramote, vašo Tono so vzeli orožniki!“ S to novico je še predpoldnem prihitela Juretovka k Franci in je v živih barvah popisala ves dogodek. Franca izprva kar ni mogla verjeti. Ko je pa vse slišala, se je prijela za glavo in začela jokati in vpiti: „Nesrečna ženska, da se gre tako daleč izpozabit!“

„Dom in Svet“ 1902, št. 9.

„Da je sram ni, da gre tako sramoto naredit Oplotarjevi hiši!“ se je kakor v sveti jezi oglasila Maruška. „Kdaj se je še slišalo, da bi bili katerega Oplotarjevih vzeli orožniki?“

„Nikoli ne!“ je zatarnala starica.

„Malopridnica taka!“ je nadaljevala Maruška. „Namesto da bi vam delala na starost veselje in čast, dela pa sramoto. Zatrдно je vkup z Buščajem izvršila tatvino. Seveda tega ne smemo govoriti na glas; nas tudi ne briga dalje, za svoj denar naj se pobriga Srdin, da ga dobi nazaj. Ali skoraj gotovo sta skupaj delala. Pa kako je prišlo hitro na dan! Kako je res kazen božja grešniku hitro za petami! Tedaj, ko sem jo jaz zalotila v svoji sobi pri tatvini, sem ji prizanesla in jo lepo prosila, naj nikoli več ne poizkuša kaj takega. Tudi vi, teta, ste ji prizanesli in je niste naznanili sodniji. Človek bi mislil, da se bo vendar izmodrovala. Ná, pa gre táko naredit! Seveda je mislila, da ne bo prišlo na dan. Ali Bog le nekaj časa prizanaša. Zdaj je pa osramočena za celo svoje življenje. In žal, da njena sramota pade kolikor toliko tudi na vse sorodstvo, dasi ni le-to nič krivo. Seveda ne, saj je ni